

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Σκυμμένη πάνω στ' άργαλιό
τὸ νυφικὸ σεντόνι της ὑφαίνει
ἢ ξακουσμένη στὸ χωριὸ
παπαδοπούλα Ἑλένη.

Καὶ τραγουδᾷ τὸ μορφονιὸ
τὸν άντρα ποὺ προσμένει
κι ἀπ' τῆ λαχτάρα ἢ ἑμμορφη Λενιὸ
πηγαυνοφέρνει βιαστικὰ τὸ χτένι.

Ἐνῶ ἢ σαγίτα χέρι μὲ τὸ χέρι,
γοργοπετᾶ, ἔλαφριά, κυματιστή
μὲ τοῦ σκοποῦ τ' ἀγέρι.

Σάν τοῦ καλοῦ της τὸ γοργὸ καράδι
Μ' ἀλοίμονο! Σπάνει ἢ κλωστή
καὶ τὸ τραγοῦδι παύει.

ΧΡ. ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΧΩ ΦΙΛΟΥΣ...

Ἐχω φίλους: τᾶηδόνια καὶ τᾶνθη
σέναν κῆπο γερτὰ καὶ θλιμμένα
ποὺ μοῦ λέν τοὺς γλυκοὺς ἔρωτές τους
μὲς' σὲ βράδια πικρά, μουντωμένα...

Καὶ σὲ νύχτες φεγγαρολουσμένες
μιὰ τρελλή καὶ νεράιδινη βάρκα
τοὺς θλιμμένους, στὸ σοῦρουπο, πάγκους,
χινοπόρου νυχτιάτικα πάρκα...

ΔΗΜΟΣ ΠΟΜΟΝΗΣ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ἔ Σὺ, ὅπου μοῦ ἐχάρισες γιὰ τὰ μοῦ πάρης πίσω
Τῆς διαλεχτῆς ψυχούλας σου τὸν ἅγιο θησαυρό,
Χαῖρε γιὰ πάντα! — Ἄλλιμονο, σὲ λίγο θὰ σ' ἀφήσω
Κ' ἴσως στὸ δρόμο μου ποτὲ νὰ μὴ σὲ ξαναβρῶ.

Ὅμως τὰ λόγια τὰ γλυκὰ δὲ θὰ τὰ λησμονήσω
Καὶ θὰ κρατῶ γιὰ ἀνάμνηση καὶ γιὰ πολὺν καιρὸ
Μέσα στὴ θύμηση βαθειά, ζηλότυπα θὰ κλείσω
Τὶς πρώτες ποὺ ἀνταλλάξαμε λεξούλες στὸ χορὸ.

Τὰ γαλανὰ τὰ μάτια σου κ' ἢ χαρωπὴ μορφή σου
Θὰ μοῦ φωτίζουν πάντοτε μπροστὰ μου, ζωντανά
Καὶ θὰ μοῦ ἀναθυμίζουσι τὴ λατρευτὴ ψυχὴ σου.

Κ' ἔτσι : ρατώντας πάντοτε μιὰ ἀνάμνηση ἀπαλά,
Θὰ παρατάω τὸν καιρὸ νὰ φεύγῃ ἀγάλη-ἀγάλη,
Μιάς εὐτυχίας νοσταλγός, ποὺ δὲ θὰ βρῶ καὶ πάλι.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΒΕΚΙΑΡΕΛΗΣ

ΣΕΛΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΜΑΣΚΕΣ

...Σὰ μαγικὸ παλατάκι, ὅπως στὰ παραμῦθια, τὸ
ξοχικὸ της σπιτάκι! Δυὸ—δυὸ ἀνεβαίνει τίς μαρμά-
ρινες σκάλες. Σπρώχνει ὀρμητικὰ τὴν πόρτα τῆς κομ-
ψῆς της καμαρούλας, τρέχοντας ἴσια στ' ὀλόασπρο
κρεββατάκι.

Βιαστικὰ ἕνα ἕνα πετάει τὰ ροῦχὰ της δῶ καὶ
κεῖ. Τὴν ἀτλαξένια μάσκα της μόνο ἢ τρελλὴ κολο-
μπίνα κρατᾷ κοντὰ της!...

Τυλιγμένο τώρα σφιχτὰ μέσα στὸ διάφανο σεν-
τόνι τὸ λεπτοκαμωμένο σωματάκι της καὶ ξαπλωμένο
μὲ νοχέλεια, ἀφήνει ἄθελα νὰ διαγράφονται μαγευ-
τικὲς γραμμὲς, ἀκαθόριστες στὸ μουντὸ φόντο τῆς
μικρᾶς καμαρούλας.

Δυὸ μάτια μόνο ἀστραφτερὰ, παράξενα, ξεχωρί-
ζουν, πιδ μουντὰ καὶ ἀπ' τῆς λογῆς-λογῆς σκιᾶς, ποὺ
σηματίζουν κλεισμένες οἱ πολύχρωμες κουρτίνες!
Δυὸ μάτια καρφωμένα πάνω στὴ σκοῦρα—μάσκα,

ποὺ μ' ἕνα ἀδιόρατο χαμόγελο τῆς ζωντανεύει τὴν
τρελλὴ ἀποψινὴ φέστα τῆς ἀποκριᾶς!..

Καὶ μεθίει στὸ στρόβιλο τοῦ χοροῦ καὶ σὰ νᾶν-
τηγεῖ μέσα στὴ μοναχικὴ καμαρούλα ἢ λικνιστικὴ
μουσικὴ τῆς ὀρχήστρας... καὶ νιώθει τὴ ζάλη τοῦ
γλεντιοῦ, καὶ τὴν ἀνατριχίλα ἀκόμα μιᾶς ξεχωριστῆς
στιγμῆς!.. Παραξενεύεται!...

Στὸ ζωντάνεμα τῆς εἰκόνας τῆς ἀποψινῆς τοῦ
ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ της, παραξενεύεται!.. Ἡ ἴδια
αὐτὴ;.. Ἀνακατεμένες σκέψεις γεμίζουν τὸ μικρὸ
της κεφαλάκι.. Ἀμφίβολες!

... Κάποτε μιὰ ζωηρὴ φαντασία δίνει καὶ στ'
ἄψυχα ψυχὴ!.. καὶ γιὰ τὴν ὁμορφὴ κολομπίνα
μας, αὐτὴ τὴ φορὰ παίρνει ἢ μάσκα μαγικὴ μορ-
φή, παίρνει ζωὴ, μιλιὰ! Καὶ νά...κουνιοῦνται τὰ χεί-
λια της... τὰ βλέπει! Κάτι ψιθυρίζει, τὴν ἀκούει...
Θαρρεῖ πὼς ἀκούει!

«Γλέντα ὅσο μπορῶ νᾶμαι κοντὰ σου, τρελλὴ μου
κολομπίνα. Τὴ χαρὰ, τὴν εὐτυχία σοῦ φέρνω γώ!
Σοῦ χαρίζω τὴ λευτεριά νὰ ζήσεις ὅπως θέλεις! Χω-